

بله ډيوه

1.	بله ډيوه	د کتاب نوم
2.	خالد حیدري	ليکوال
3.	2000 کال	د ليکلو نيټه
4.	پښتو ادبي بنډار	خپرندوی
5.	afghanitan.anag@gmail.com	برېښنا ليک

ڊالی

هغو عاشقانو ته چی د مینې درد په زړه کښی ساتي

یادونه

د یادونی وړ بولم چی دا ناول په لنډو لیکل شوې موخه یې داده چی
لوستونکي پیر نه په تمعه کوي لنډ او اړین معلومات په لنډ وخت
کښی لوستونکي ته هدیه کوي

بسم الله الرحمن الرحيم

د پشکال میاشت وه وروسته له گرمي دوه بجي وی گرمي بي پایه وه داچي د کډوالي ژوند وه برېښنا مو هم نه لرله زه او باغچه گل د کورونو څخه را ووتو سره له دي چی تپ مي تازه وه او ډاکټر د لمبلو څخه منعه کړی وم خو گرمي دومره ډیره وه بله چاره مو نه لرله د کلي ستر نار ته لاړو او ښه ډیر مو ولامبل شاوخوا دري بجی وي چی اکا راغږ کړ قيومه ځويه دلته راشه ژر ژر می جامي په غاړه کړی او ورمندې مي کړه اکا ويل کورته ولاړ شه جامي دی بدلی کړه ما دی ابا ته ويلي تاته مي دنده موندلې اوس دی ورولم ډیر خوبش شوم کورته لاړم مور جامي را کړی بدلی می کړی بیرته اکا ته ورغلم مو تر ته پورته سو او د حیات اباد په لوري روان شو په زړه کښی ډیر خوبش وم خو کله به چي باغچه گل را یاد شو لږ به خپه شوم چی هغه به زما په نه شتون کښی د چا سره گرځي ما او باغچه گل به په گډه د هر چا په مخ کښی دریدو ښه یوالی او اتحاد مو لره مور به چی یوځای وو د کلي ښوښو ځوانانو به هم مور سره د شخړې جرات نه کوو لنډه دا چی حیات اباد ته ورسیدو زه یې یو مشر سړي ته چی د ساتونکي یا څوکیدار دنده یې لرله په لاس ورکړم هغه له ځان سره کورته بوتلم هلته یو پوخ عمر لرونکی ښځه وه هغې ته یې وروپیژندم هغې راته هرکلی اوویل او ځینې پوښتنې یې راڅخه وکړي په پای کښی یې وپوښتل بچیه تا خپلی جامي ولی نه دي راوري ما ورته اوویل زه یوازې دوه جوړه جامي لرم هغه بله جوړه به هم د چا په لاس راواستوي هغې وخنډل څه یې ونه ویل او لاره په تلوتلو کښی اوویل څوکیداره ده ته خپله خونه وښایه کله چی زه او څوکیدار کاکا خونې ته ولاړو لمړی می په پکه سترگې ولگیدی ډیر خوبش شوم او د خدای ج شکر می ادا کړ ما زدیگر د کور خاوند عاطف خان هم راغی څوکیدار کاکا زه ور وپیژندم عاطف خان په لمړۍ لیدنه کښی راته په قهر شو تاته چا سلام نه دی ښودلی زه غلی شوم چوپتیا مي غوره وگڼله زکه ډیر په

سخته ددندی خاوند شوې وم ماښام عاطف خان تلخوني يا تاكاوي
ته وروغوښتم ورغلم سلام می ورواچوه خان بيا په قهر شو ويل
يې ډير سلامونه مه اچوه زړه مي ډير ورته تنگ شو زړه مي غوښتل
چی همدلته يې ښه وډبوم خو چوپتيا مي غوره وگڼله عاطف خان
خپل پچي راوپيژندل دوه زړه سواندي ځامن او يوه ښکلی لور په ما
يې امر وکړ زهرا ته به بی بی وايې او زامنو ته به مي فيصل خان او
ادنان خان ماهم او ويل ښه ده خان صاحب اوس به زه لارشم عاطف
خان هم د گوتو په اشاره اوويل ورزه زه خپلی خونې ته لارم لږ شيبه
وروسته زهرا راغله او له هنداره يې راغږ کړ ستانوم څه دی قيوم
زهرا اوويل ډير ښکلی نوم ده ښونځي دی لوستی او تر لسم پوري
می لوسته زهرا اوويل شابس زه هم سرکال د لسم ټولگي نه فارغه
شوم له ما يې ځينې پوښتنې وکړي زه په انگلسي نه پوهيدم او هغه
په پښتو زکه يې ټولی پوښتنې بي ځوابه پاتې شوي په پاي کښی راته
اوويل د بابا په خبرو مه خفه کښيږه هغه ډير نیک انسان دی يوازي د
مغزو نه لږ کرک دی ما ويل نه ستونزه نشته تاسو ټول ډير ښه خلک
ياست په دی وخت کښی د زهرا مور راغله او ماته يې ويل رازه بچيه
تاته ځينې کارونه درپه گوته کړم زه يې پخلنځي ته بوتلم او څو نا آشنا
کارونه يې راپه گوته کړل لکه لوبني مينځل جارو وهل او داسې نور
په همدی بی خونده کارونو بوخت وم ورځې او شپي تيريدی يوه ورځ
چی غالب د يونې يا يکشنبه ورځ وه د خوراكي توکو د پيرلو په موخه
د مارکيت په لور روان وم په لاره مي د زهرا سره په داسې حال کښی
وليدل چي هغه د خپل ملگري وقاص سره په موټر کښی د هغې سيمي
څخه تيریده ماته يې سلام وکړ ويې خندل او لارل ماښم ددروازی
زنگ وشړنگیده زه د عاطف خان په ميلمستون کښی وم ميزونه می
پاکول څوکيدار کاکا دروازه خلاصه کړه زهرا را دننه شوه د څوکيدار
کاکا سره يې ټوکې لرلي د عادت له مخي يې ورته کوم څه اوويل
دواړو وخنډل زهرا زه وليدم نيږدي راغله او ويې ويل قيوم خان سلام
خومي درته وکړ خوشحال شوي که نه ماويل او بی بی ډير خوشحال
شوم زهرا وخنډل روانه شوه بيا ودریده مخ يې راواړه قيوم خان هغه
وقاص وه زما ټولگيوال ده هيله ده چي بابا ته اونه وايې ماويل سمه

ده سبا سهار لس بجي د زهرا ماما راغي سلام مي ورته وگر هغه هم
عليک اوويل زهرا د ماما په ليدو ډيره خوبنه شوه په منډه راغله غير
يې تري تاوه کره د ستري مشي وروسته يې زه وروپيژندم هغوي چی
کله د ميلمه خوني په لور روان شوه زهرا شاته را وکتل موسکې شوه
لاس يې راته اوښوروه او د نوري کورني سره د ليدو په موخه دننه
لاړل د زهرا موسکا او لاس ښوروني پرما ډير اغيز وکر په زړه مي څه
وشوه داسې څه چی د زهرا تصوير مي په سترگو کښی پاتې شو دا
چی د پښور ټول ښونځي او پوهنتونونه روختت وه زهرا به تل په
کور کښی وه کله کله به د ملگري په پلمه د وقاص سره د ليدو لپاره
تلله هر وار به چي راستنه شوه ماته به يې په دوه لاسونو سلام کوه
او ترڅو به چي خپلی خوني ته رسیده دوه يا دري واري به يې شاته
راکتل او خوږه مسکابه يې کوله د هغې د هر وار کتو سره به مي له
پښو دمه لاره رنگ به مي زير شو يوه ورځ د زهرا ټوله کورنی د چمن
ترڅنگ په برنده کښی په څوکیو ناست وه سخت طوفان شو زهرا
راغږ کر قيومه دلته راشه ورغلم له ما يې وغوښتل چي بام ته وخيژم
او کيبل سم کم زه هم لارم هڅه مي وکره خو داچي پري نه پوهيدم
بريالي نه شوم کله چی بيرته رابښکته شوم زهرا رانيږدی شوه ويې
خندل نوره هم رانيږدي شوه غوښتل يې چی څه اووايې په دی وخت
کښی کوچني ورور راغی او ټوله قيصه يې خرابه کره هغه اوويل اه زه
به بابا ته اوویم تاسو څه کول زه ډير وډار شوم زهرا ويل مه ډارېږه
هيڅ خبره نه ده ادنان يې په يو چاکلت دوکه کر اوبس وروسته له
همدي شيبی زه ډير ډاډه شوم کله به چي زهرا په ستره خونه کښی
تلويزيون کوت مابه ورته له پخلنځي کتل داسې چي ټول کارونه به
راڅخه پاتې وه مشري بی بی به ويل بچيه ته خو ډير کاريگر وي اوس
ولی داسي لت شوي يې يوکار هم سم نه کوي کله به چي زهرا په خپله
خونه کښی وه په يو پلمه به ورغلم او وبه مي لیده هغه به موسکې
شوه څه به يې نه ويل لنډه داچي يوه شيبه به هم نه تيریده چي هغه
ونه وينم زهرا به چي له ميلمنو سره وه او يا به هم د خپلي کورني
سره وه داسې شوخي اشارې هب يې کولي چي زه به هيران شوم
چی دا جینی خو هيڅ ډار نه لري زه به چي په کار بوخت وم تل به په

یوه پلمه زما خواته راتله او خان به یې راته اوبښود په یوه پلمه به یې خپل لاس زما د لاس سره ونښلو او داسې (نور) وخت تیریده چی یوه ورځ د زهرا امه یاتورور د لندن څخه راتله د هغې کورني د هغې د امه پسي هوايي ډگر ته لارل یوازې څوکیدار کاکا زه او زهرا په کور کښی پاتي شو عاطف خان چی کله له کوره وته ماته یې په قهرجن غږ اویل هلکه زهرا په کور کښی یوازې ده پام کوه داسې لکه په ټوله قیصه چی خبر وي ماویل سمه ده زهرا زه تل خونې ته وغوښتم او له ماڅخه یې اوغوښتل چې ورسره په کامپیوتر کښی لوبې وکړم هغه ماته نیږدي وه دومره نیږدی چې هیڅ واټن نه وي ماهم د همدی وخت څخه گټه پورته کړه او ورته ومي ویل زهرا جاني زه درسره مینه لرم هغې په برق برق وخنډل پوهیږم گرانه زه هم کله چی ته ماته پت پت گوري هغه چی ته فکر کوی چی څوک دی نه ویني په اصل کي تاتول وینې زه چی ستا دا لیونتوب گورم او ستا مینه گورم زره می غواړي چې ټوله دنیا پریږدم او ستا په څنگ کښی اووسم تل می زره غواړي چی تا ځانته نیږدي کړم خووووو.....خو څه ته خو پوهیږي چې زه یو ملگري لرم هغه زما ټولگیوال وقاص یادوم زما او د وقاص تر مینځ هیڅ پرده نشته مور یوبل ته ډیر نیږدی یو او ترټولو اړینه دا چې له یوبل سره مو د واده کولو ژمنه کړی زه چپ پاتې شوم زکه ماسره د ویلو څه نه وو زهرا هم لږه شیبه غلی وه ورسته یې اویل زما واده ته لا ډیر کلونه پاتې دي زه به تل ستا دمینی قدر کوم او ستا هره غوښتنه به په سر سترگو منم نه پوهیږم چی په ما دی څه جادو کړی ماسره د ویلو څه نه وو له همدی کبله غلی پاتې شوم او د تلخوني دباندې اووتم زهرا هم په تلوتلو کښی له ماڅخه هیله وکړه چی ما اوبښه همداسي څلور ورځې تیري شوې او ما په دی څلورو وروځو کښی د زهرا سره هیڅ اړیکه نه لرله نه مي ورته کتل او نه یې راته خنډل په پنځمه ورځ زهرا غږ وکړ قیومه تلخوني ته راشه دلته مار ده زه هم په چټکې ورغلم او د مار په سر می پښه کیښوده مامي له پښې تاوشو ډیر زور یې راکړ لږڅه یې ژوبل هم کړم خو مر مي کړ کله چې د تلخوني راروان شوم هغې د لاس نه ونیولم او ځانته یې نیږدی کړم خوما کته کتل کوم غبرگون مي ونښود هغې هم په غوسه زمالاس پریښود او ویل یې مار

هم د باندې يوسه تلخونه صفا كړه بيازه او لاره زه هم اړوم چي دا كار وكړم ورځ تر بلي مو اړيكې خرابيدي تر دي چي يوه ورځ عاطف خان د عدت سره سم په ما غوسه شو ماهم پلمه لتوله اوس مي پلمه پيدا كړه د زهرا پلار مي راچپه كړ او په ډبولو مي پيل وكړ زهرا او ورونو يې رامنډه كړي او مور يې سره جلا كړو عاطف خان چي ډير ډار شوې وه په لړخيدلي غږ يې اويل زما د كوره اوزه بيا دي دلته ونه وينم زه هم روان شوم كله چي له كوره دباندې اووتم فكر مي وكړ چي غريب سړي يې خپل كار به دي كوه هسې دي كارهم د لاسه وركړ او زهرا هم كلي ته راغلم ابا ډير په قهر شو چي گوندي ولي دي نوكرې پريښې د باغچه گل دوي كور ته ورغلم دروازه مي وتكوله باغچه گل راووت ستري مشي مو وكړه او قيصه ورته وكړه هغه راته اويل دا پيسه داره خلك مينه نه پيژني يوازي وخت تيروي داسې يې راته نوري قيصي وكړي چي هغه وخت مي د زهرا څخه او دميني د نوم څخه سخته كركه پيدا شوه د باغچه سره مي ژمنه وكړه چي نوره به نه زهرا يادوم او نه مينه بس كلي وو زه وم باغچه گل وو او جنگونه د خپلي ژمنې سره سم مي بيا نه د زهرا نوم واخيست او نه مي ورسره اړيكه ټينگه كړه خو زه اوس هم د زهرا سره بي پايه مينه لرم اوس هم چي د زهرا نوم اخلم زړه مي هماغسې په توپو شي لكه څنگه به چي د زهرا په څنگ كښي وم زما مينه ورځ تر بله لا زياتيري د زړه درد مي لا ډيريږي .....

هغه باران هغه طوفان كښي چي نيږدي راغلي
هغه په مينه دي چي لاس راكړ او ښكول دي كړمه
هغه احساس هغه خيالونه مي له هيره نه ځي

پاي

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**